

Confinats

NOVES MESURES

Torra anuncia el **confinament** de tota la població de Catalunya

Petició al govern espanyol de tancar **ports, aeroports i transport ferroviari**

Decretat l'**estat d'alarma** a tot l'Estat durant quinze dies

Tancament d'àrees comercials, bars, restaurants, cinemes i teatres

Recomanació de **no sortir de casa** si no és indispensable

L'icònic cartell de l'Oncle Sam, utilitzat durant la I Guerra Mundial als EUA, actualitzat en una paret de Barcelona per l'artista TVBoy ■ ENRIC FONTCUBERTA / EFE

190 casos nous eleven a 509 el total d'infectats a Catalunya

Salut qualifica de greus 35 casos

Les plantes de Seat i Nissan, forçades a aturar la producció

Tenen problemes de subministrament

Regularan els accessos al transport públic si no en baixa l'ús

L'aeroport perd el 20% de viatgers

Tancament de fronteres en una Europa epicentre de la pandèmia

Els EUA, en estat d'emergència

Risc: col·lapse sanitari

Tancats a la Conca d'Òdena

Farmàcia i Ortopèdia a mida
(plantilles, mitges...)

M.P. Roca i Alberó

ORTOPÈDIA - HOMEOPATIA - DIETÈTICA - DERMOFARMÀCIA
FÓRMULES MAGISTRALS - ANÀLISIS DE SANG

C/ Nou, 1 / La Riera, 78 - 08301 MATARÓ - Tel. 93 790 19 57

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director) i Joan Sarola (Sistemes). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes.
Administració: Carme Bosch. **Comunicació:** Albert París.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Salvador Cot

Que es mengin el paper de vàter

El 23 de febrer de 1981 aquest columnista dels dissabtes tenia quinze anys. Una trucada del meu pare ("posa la ràdio i hi sentiràs marxes militars; hi ha un cop d'estat!") va enviar-me, diligentment, a buscar la meva mare al supermercat on ella treballava de caixera. Quan vaig arribar-hi, el panorama d'aquell establiment comercial era tristíssim, com els ultramarins de l'època de la cartilla de racionament. Això sí, una pila de prestatges buits contrastava amb d'altres productes que no havien estat ni tocats per l'allau de compradors que havien arrasat durant la tarda. La gent havia arrasat els productes alimentaris que es podien guardar durant un llarg període de temps. Mongetes, cigrons, arròs, conserves vegetals, llaunes de tot tipus,

Les cues als supermercats amb carretons plens de paper higiènic reflecteixen la lleugeresa de la societat

sucre, congelats de tota mena, patates... Tots els productes emmagatzemables van desaparèixer en qüestió de dues o tres hores. La memòria de la Guerra Civil i la gana de la postguerra era ben viva en unes generacions que encara tenien criteri vivencial del que és important -i del que no- en època de gran trasbals.

Quaranta anys després, els supermercats es buiden de forma històrica i estúpida. Tant, que el gran protagonista de l'escassetat és el paper de vàter, un producte que, òbviament, no ajudarà a la supervivència de ningú i que ni tan sols hi ha motius raonables perquè es converteixi en una mercaderia escassa. El pas de les generacions ha fet que la memòria de les penúries alimentàries hagi desaparegut, deixant sense record ni criteri del que significa de debò un panorama de desabastiment greu.

Les cues als supermercats amb carretons plens de paper higiènic reflecteixen la lleugeresa d'una societat que ja no és capaç d'establir una mínima estratègia de supervivència. Hem perdut la capacitat de distingir entre la utilitat d'un quilo d'arròs i la imbecilitat de dotze rotllos de paper de vàter. I així ens va.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

L'hora de dinar

A Memòries, Josep M. de Sagarra explica que el seu amic i mentor Josep Pijoan, arquitecte, historiador de l'art, quàquer i moltes altres coses, va passar tanta gana en el temps que va viure a Roma esperant del govern espanyol una subvenció que no arribava, que a l'hora de dinar es presentava per les cases de gent que més o menys coneixia amb el pretext d'una conversa o una gestió però amb l'esperança que el convidessin a taula. De vegades l'estratagema funcionava i d'altres el pobre Pijoan havia d'anar a pidolar una sopa, un *riscaldó*, en diu Sagarra, a qualsevol lloc.

Els pijoans de l'hora de dinar, gorristes o no, s'introdueixen ara a les cases per via telefònica. Si portem tot el dia el mòbil a sobre, si la nostra disposició a atendre'l en qualsevol moment i circumstància és total, ¿per quin motiu els timbres s'activen amb més intensitat al moment del migdia de posar-nos a taula? Tinc mòbil. Senzill, no fa res, però en tinc. També dispo d'un telèfon fix. A casa hi ha altres mòbils: tants caps, tants barrets. Entre la una del migdia i cap allà dos

“Tots els telèfons, mòbils i fixos, es posen a sonar

quarts de tres entren tots en acció simultània i frenètica. No l'agafo mai. Ni el fix ni el mòbil. Ni que vegi que em truca el papa de Roma, ja que érem a la ciutat per on Pijoan deambulava. El dinar per a mi és més sagrat que el pa espiritual que serveixen al Vaticà. Ja tornaran a trucar o els trucaré jo més tard, si ells tant tenen a dir-me i tanta curiositat tinc jo.

És la inèrcia, és clar. Abans dels mòbils, quan es van imposar els telèfons a les cases i la gent dinava al seu domicili, els que telefonaven estaven segurs que a aquella hora trobarien el cap de família i la família sencera amb molta

més seguretat que a mig matí o a mitja tarda. Semblaria que els mòbils i el fet que molta gent dini a fora haurien alterat la tendència, però les inèrcies són molt resistents i insensibles al pas del temps i al canvi de costums. Durant anys no vaig dinar mai a casa. Ignoro el comportament del fix en aquell període. Ara, com que estic jubilat, hi faig tots els àpats. Al migdia, la irrupció telefònica no falla mai.

Em sap una mica de greu, la veritat. No pels amics que truquen, que ja haurien de saber que no estic a aquella hora per ningú, sinó per aquelles veuetes de nois i noies molt joves que sembla que truquin de la Patagònia, o des d'un barri qualsevol de la Lima més marginal. Em diuen pel nom com si ens coneguéssim de tota la vida. Em volen fer canviar de companyia telefònica, em parlen de gangues econòmiques, d'avantatges que no m'interessen ni vull sentir. O penjo a mitja conversa, o no despenjo per molt que el timbre insisteixi. En un cas o en un altre, a què els condemno? La comissió que puguin cobrar no la cobrarán. El *riscaldó* és l'alternativa.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala.
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Núria Astorch (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Necrològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Ramon Buch (Disseny web), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/db5tt3>

A la tres

Toni Brosa / tbrosa@elpuntavui.cat

Quarantena política

No ens ha d'estranyar que Pablo Casado hagi tret el cap buscant càmera, titulars i rèdit polític a la crisi del coronavirus. La gent no està per orgues, amb la feinada que té per cuidar-se, cuidar els seus, grans i petits, seguir les recomanacions de les autoritats sanitàries, canviar d'hàbits, patir per la feina, seguir les notícies sobre la pandèmia i, si li queda esma, plantejar-se el voluntariat per si cal ajuda. Per a ell, tot és política, i el coronavirus no n'és una excepció. La qüestió és qui aprofita millor l'oportunitat. Per això, per descomptat, el govern de Pedro Sánchez no fa prou i tot el que passi de dolent per als ciutadans, per a l'economia i per a Espanya serà culpa seva, de la seva falta d'autoritat i –ai, las!– de l'absència d'un comandament únic per sobre de les comunitats autònomes i les seves competències. No fos cas que el govern del PSOE i Podem surti més fort de la crisi. La política és

“La gent té més clar que alguns polítics que hi ha virus que exigeixen quarantenes

moltes coses i també és una gran bombolla, que aïlla els polítics, els allunya del món i sobretot de la gent. Fa una setmana, les dones de Ciutadans, Begoña Villacís i Lorena Roldán per ser més precisos, estaven enfadadíssimes perquè les havien rebutjat a la manifestació del 8-M a Madrid i deien coses tan evidents com que “el feminisme no és patrimoni de ningú” o que “el feminisme no es defensa expulsant dones” de la manifestació. Quanta raó! La causa

feminista és de tot aquell que la defensa, dona o home, perquè en el fons no va de sexes, sinó de persones i de llibertat, igualtat, justícia i drets humans i civils. Per a les ciutadanes Roldán i Villacís és normal agafar la seva pancarta taronja i deixar-se veure a la manifestació, com més millor, no fos cas que passessin desapercebudes. Però fora de la bombolla, a la majoria de la gent li fa mal d'ulls veure que determinada gent es manifesta el 8-M per la llibertat, la igualtat de drets i el feminisme, quan la resta de dies de l'any governa a Madrid, a Múrcia, a Andalusia i allà on convingui, gràcies a i sota la influència de Vox, un partit nostàlgic de la dictadura franquista, que a banda de defensar la llibertat i menysprear la igualtat de drets, condemna el feminisme, xiula davant la violència de gènere i nega el problema de fons. La gent té més clar que alguns polítics que hi ha virus que exigeixen quarantenes.

De reüll

Maria Palau

Siguem empàtics

He escrit i reescrit aquest article suposadament d'opinió un munt de vegades al llarg de la setmana. Ha tingut una versió radicalment diferent cada dia. De quin tema parlem? Del monotema: el coronavirus, és clar. Dilluns em va sortir un text foteta per l'histerisme que detectava en el meu entorn. Dimarts em vaig llevar enfadada amb mi mateixa: no es pot frivoltzar de cap de les maneres una crisi que s'està cobrant víctimes. Dimecres al matí ja estava en estat d'alerta amb la primera tongada d'instruccions del govern, però vaig

Encara que confinats, això no ho podem viure sols

anar ben tranquil·la a la gala dels Premis ACCA, que es va celebrar –a porta tancada– perquè les restriccions no havien de començar fins l'endemà. Em vaig abraçar amb moltes de les guanyadores. I potser vaig –vam– fer mal fet. Dijous la depressió va ser profunda: vaig

mirar la meua agenda, bàsicament cultural, i em vaig trobar tots els actes desconvocats. Ahir pensava dedicar l'article als terribles estralls que provocarà l'aturada en el nostre ja de per si feble sector de la cultura. Però encara tinc un debat intern sobre l'actitud amb la qual he d'afrontar el Covid-19. Els sentiments són contradictoris. Però sí que he acabat la setmana amb una idea força nítida: que això no ho podem viure sols. Per molt confinats que estiguem, necessitem sentir-nos a prop i hem de teixir xarxes d'afectes per superar els efectes de la pandèmia en els nostres estats d'ànim tan canviants. En temps incerts, siguem empàtics.

Les cares de la notícia

LÍDER DE CIUTADANS

Lorena Roldán

Dinamitar la política

Ciutadans va perdre votants, però la seva estratègia de bloqueig, als a les rodes i conflicte es manté intacta. Ara és el torn de bloquejar els pressupostos de Catalunya, però no votant al Parlament, sinó enviant-los al Consell de Garanties Estatutàries, on s'hi estaran almenys un mes.

ESCRIPTOR

Miquel de Palol

Novel·la dialogada

Aquest poeta de referència des dels anys setanta s'ha convertit en revulsiu d'un gènere novel·líctic que ell ha fet avançar on han arribat pocs. Aquests dies presenta *Mònica Mir*, una novel·la dialogada que ha estat definida com una de les seves novel·les més personals.

PERIODISTA

Jordi Basté

Més 'No pot ser!'

El periodista, comunicador i director del programa més escoltat de la ràdio a Catalunya, *El Món a RAC1*, torna a la televisió amb l'estrena demà a TV3 de la segona temporada (10 capítols) del *No pot ser!*, un programa que explora la revolució tecnològica, la globalització i la crisi climàtica.

EDITORIAL

La pandèmia econòmica

La pandèmia del coronavirus Covid-19 tindrà uns efectes sense precedents sobre la salut pública, sobre el dia a dia dels ciutadans de desenes de països del món, i també sobre una societat que veurà aturada dràsticament la seva activitat per mesures de tota mena destinades a frenar el contagi de la malaltia. No cal dir que el més important és protegir les vides i la salut dels ciutadans, els infectats per la Covid-19 i la resta, i aquest objectiu és el que guia totes les mesures destinades a alentir l'expansió del coronavirus i salvaguardar el bon funcionament del sistema sanitari.

A partir d'aquí, cal reconèixer que aquesta pandèmia focalitzada ara a Europa també tindrà uns efectes demolidors sobre l'economia, amenaçant de replicar la forta crisi del període 2008-15. Les reiterades caigudes de les borses dels últims dies són només un símptoma. Les suspensions, tancaments o restriccions afecten el món de la cultura, l'oci i l'esport, el sector comercial, el turístic, l'hostaleria i el consum. L'alentiment de l'activitat provocarà tensió en moltes petites i mitjanes empreses, posarà en risc molts llocs de treball i deixarà a la intempèrie milers d'autònoms.

És obvi que la durada del sotrac del coronavirus serà una variable important, però cal exigir que l'Estat, liderat pel govern del PSOE i Podem, i amb el suport d'una majoria progressista al Congrés, aporti solucions efectives i suficients, proporcionant oxigen fiscal a empreses i autònoms, facilitant finançament assequible per resistir l'embat, per conservar els llocs de treball, per no perdre teixit industrial. El compromís ha de ser que aquesta crisi no l'acabin pagant, com sempre, els més vulnerables, els assalariats, els autònoms, els petits empresaris, els pensionistes, que també són la part més nombrosa de la població.

Tal dia com avui fa...

1 any

Manté els llaços

El president presenta l'escrit d'al·legacions, hi veu un nou intent de censura a la llibertat d'expressió i posa en dubte la neutralitat de la Junta Electoral.

10 anys

Es rearmen

Les caixes es rearmen amb provisions anticrisi rècord. Les entitats es doten de 4.200 milions contra les insolvències, xifra que duplica els beneficis.

20 anys

Almunia plega

Joaquín Almunia fa oficial la seva dimissió com a secretari general en la reunió que celebra a Madrid la comissió executiva del PSOE.

Full de ruta

Germà Capdevila

1918-2020

Tribuna

Pep Collelldemont. Periodista

Salpàs

Existeix una mena de memòria col·lectiva que ens fa presents esdeveniments que no hem viscut. Quan la grip espanyola va sacsejar el món fa un segle, el 1918, la meua àvia tenia només nou anys, però el record d'aquella plaga que va matar entre 50 i 100 milions de persones va deixar una empremta inesborrable. S'ha anat diluint generació rere generació, però ha deixat un pòsit que avui reneix amb força amb l'amenaça del Covid-19.

És evident que l'actual crisi és a anys llum de la del 1918, quan el virus va afectar la població activa que duia el pa a casa, homes i dones d'entre 20 i 40 anys. En canvi, la població de risc pel coronavirus és la gent gran i amb problemes respiratoris o immunològics previs. El que és significatiu, però, és que les recomanacions de les autoritats, les mesures implementades i les reaccions de la població no difereixen gaire en-

Una de les lliçons del 1918 és que les mesures compulsives poden ser contraproductives

tre les dues pandèmies separades per un segle de distància entre si. Mentre no hi hagi una vacuna disponible –es parla d'un mínim de 18 mesos–, el confinament sembla l'única manera d'alentir la propagació del virus. Fa cent anys i ara, quarantena, aïllament, màscares i rentat freqüent de mans són les mesures més adequades per minimitzar-ne la transmissió. Una de les lliçons del 1918 és que les mesures compulsives poden ser contraproductives. El confinament és molt més efectiu si la població decideix acatar-la perquè la percep com la mesura més idònia. Per això és imprescindible una informació real, contrastada i allunyada del sensacionalisme i les receptes màgiques. El 1918, el bisbe de Zamora va desafiar la prohibició de les autoritats sanitàries i va ordenar una novena en honor de sant Roc, protector contra la pesta i la plaga. La novena va incloure llargues cues de fidels per fer un petó a les relíquies del sant. Zamora va ostentar el trist record de tenir la ràtio de morts per habitant per grip espanyola més elevada de tota la Península i una de les més altes d'Europa.

Que tot corre o vola més de pressa del que voldríem, no ho podem pas discutir. Però sap greu que hagin quedat enrere coses que varen tenir el seu moment de glòria i ara gairebé ningú no se'n recorda. Estem a Setmana Santa –què és això, ens diran moltíssims joves que no en tenen ni idea– i els més grans recordarem la força que tenien aquests dies fins i tot per als no creients. Sempre he pensat que caldria haver estat més curiosos amb la història i haver-ne deixat imatges que tindran, i potser ja tenen, un gran valor. La Setmana Santa se celebrava sense preguntar si tenia interès per a la població. No hi havia res més. I tampoc es demanava a la gent si volia ser receptora d'aquells costums.

DEIXEU-ME PARLAR d'una activitat que fa molt de temps que ha desaparegut, però que trobaríem un bon nombre de persones que la recorden molt bé: és el salpàs. Una bona colla de dies abans de Setmana Santa el mossèn del poble anava a totes les cases, les de pagès també, per beneir aigua amb sal i tirar-la davant de la porta de la casa per tal que desapareguessin els mals esperits i la benedicció de Déu l'omplís de felicitat,

salut i alegria. Deixeu-me explicar un cas concret, parlem del poble d'Albons, al Baix Empordà, on hi vaig estar alguns anys de rector. Hi havia, i hi ha, un bon nombre de cases de pagès que per norma totes tenien bestiar, en més o menys quantitat segons el nivell econòmic de la família. El mossèn hi anava a peu acompanyat d'un escolà, que lògicament aquell dia es saltava la classe. La taula del menjador estava preparada amb una gerra d'aigua i un plat amb sal, i sense que hi faltés mai el porró. Tampoc no hi faltava mai un bon pa de pagès i els embotits del porc que feia quatre dies havien matat i que s'havia engreixat durant l'any. El mossèn beneïa aquella aigua i sal, la barre-

“El mossèn anava a totes les cases per beneir aigua amb sal i tirar-la davant de la porta

java i la tirava en el lloc on la mestressa havia triat. Recordo algunes cases on la superstició era tan forta que s'havia de tirar aigua i sal a totes les cortos on hi havia bestiar. Feta la feina, arribava l'hora de fer el *trinco*. Aquells embotits feien la joia del capellà i de l'escolà. I per pagar la feina, un cistell d'ous. Només faltava això, haver d'anar amb compte perquè els ous no es trenques-

PER FER JUSTÍCIA, tot sigui dit, els ous que es recollien a les cases de pagès eren per als escolans i els del poble, per al rector. I fins l'any que ve, que tothom ho donava per fet. El problema va ser quan el capellà es va comprar la moto Guzzi. Tota aquella feina que es feia amb més d'una setmana es va fer en un dia. Aquí també va arribar la modernització. Ja no es podien tastar aquells embotits i no hi havia hagut temps d'agafar set. Però cada casa es resistia que els visitants no provessin una mica de tot. I el porró al damunt de la taula convidava a fer un tragueta. Us imagineu ara que l'escolà comunicés al mestre o a la senyoreta que l'endemà no aniria a classe perquè havia de fer el salpàs amb el mossèn? Impensable.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Covid-19

■ Implementar mesures per prevenir qualsevol epidèmia que atempta contra la salut dels ciutadans és, evidentment, el deure dels governants, però també pertany a la prudència per la seva part, així com la d'alguns mitjans de comunicació, no crear una alarma social. Tancar i barrar un país sencer, suspent algunes activitats i esdeveniments públics, crea una certa histèria col·lectiva, com la que ja ha succeït en alguns establiments comercials, on la gent acapara queviures, i això és molt perillós. Una altra qüestió preocupant, però necessària, és el tancament temporal dels centres docents. Però com es pot compaginar treball i cura dels infants? Com a resposta, la majoria faran servir el suport dels avis, però hi ha el

perill de contagi entre ells, afegint-hi que alguns ja no tenen força per a tant.

LUIS JAIME
Figaró-Montmany (Vallès Oriental)

8-M: Dones rellevants a El Punt Avui

■ Us felicito per la iniciativa de publicar, en el diari del dia 8, les biografies resumides de moltes de les dones que tingueren influència rellevant en la nostra història. Hi vaig trobar a faltar, però, una dona que fou cabdal en el període al voltant de l'any 1000: Ermessenda de Carcassona, muller del comte Ramon Borrell, mare de Berenguer Ramon I i àvia de Ramon Berenguer I, i que, a més, està enterrada a la Catedral de Girona, en un magnífic panteó en una capella lateral. Cal recordar també

que TV3 li dedicà una sèrie de gran èxit i rigor històric.

LLORENÇ GINESTÀ I BALDEBEY
Santa Coloma de Farners (Selva)

Costa avall...

■ ...I sense frens. Així és com va l'Estat espanyol en la seva deriva autoritària (m'ha sortit "deriva"! una paraula molt estimada per l'extinta omnipotent vicepresidenta senyora Sáenz).

Arran dels permisos (que no alliberament!) dels presos polítics per anar a passar el cap de setmana a casa, per anar a fer voluntariat o, concretament, al conseller Forn per anar a treballar, la fiscalia, que depèn jeràrquicament del govern (Sánchez *dixit*), demana que abans que se li apliqui aquest règim, cal un programa de tractament per complir la finalitat de "reeducar" Forn i fer que "interioritzi el respecte a la llei".

No s'adonen del que diuen?

Estan tan embogits que tant els fa? No els fa venir esgarriances el mot "reeducar"? No saben les barbaritats que s'han fet en aquest món sota aquest concepte? Les saben i ja els estan bé? Potser es deixen per fer-les ells?

AGUSTÍ VILELLA
Cambrils (Baix Camp)

Rei emèrit

■ Segons l'art. 56/1 de la Constitució espanyola, "el Rey es el Jefe del Estado", etcètera, etcètera, i en el seu article 3 exposa "la persona del Rey es inviolable y no está sujeta a responsabilidad", etcètera, etcètera.

Aleshores, si ho he entès bé, Felip VI és el cap de l'Estat en funció i, per tant, inviolable, però en cap cas ho és el rei emèrit, que ja no és cap de l'Estat i per tant és "violable", o m'equivoco?

CLAUDIO GUIARD
Badalona (Barcelonès)

La frase del dia

“Creiem que podrem contenir el virus en catorze dies”

Damià Calvet, CONSELLER DE TERRITORI I SOSTENIBILITAT

Tribuna

Pau Miserachs. President del Grup d'Estudis Polítics

Alternativa desafiament

Per arribar a una democràcia avançada cal un exercici de la democràcia sense exclusives per a ningú. Però avui es discuteix el predomini d'uns partits o altres. El que importa d'aquesta política és el pluralisme sense verbalismes que comprometin el futur democràtic català i posa en perill el desenvolupament nacional.

LA DEMOCRÀCIA a què tenim dret a aspirar és la que, com deia Sòcrates, confia els càrrecs als més capaços i atorga als ciutadans el control sobre tots ells. Ponderar l'objectivitat i l'eficàcia de les polítiques públiques, exigir responsabilitats pels resultats i obligar els governs a escoltar la veu del poble, són elements indispensables per a tota democràcia que vulgui posar els valors i els drets per damunt dels interessos de partit.

CRÈIEM QUE VIVÍEM en una democràcia fins que l'octubre del 2017 va despertar el totalitarisme de la dreta hispànica desafiant la democràcia catalana amb la destitució de càrrecs i la dissolució del Parlament de Catalunya.

ELS DELIRIS supremacistes de l'Espanya castellana, representats per l'eurodiputat del PP García Margallo, encara fan escarafalls perquè el govern francès no va prohibir l'acte de Perpinyà, que ha sigut una nova mostra de la persistència del poble català en la reclamació del seu dret a esdevenir república.

EL TOTALITARISME espanyol de vocació aznarista, heretat del franquisme, segueix i seguirà intentant aprofitar les escaletxes europees per afirmar el negacionisme i refusar tota política de diàleg amb el govern català.

ES POSA EN DUBTE si a la política espanyola hi ha alguna voluntat de refundar o de repensar la democràcia per sortir

de la situació actual de tensions i d'odi a les aspiracions catalanes. Es veu ben clar que el pacifisme democràtic no interessa a la dreta espanyola, sempre disposada a un trencament frontal amb Catalunya.

AVIAT TINDREM eleccions a Catalunya. Alguns pensen en la importància de la militància i no veuen que el ciutadà corrent anirà a votar allò que li permeti confiar l'esperança del seu vot. La política ja no pot girar entorn d'ella mateixa com voldrien les dretes.

ELS CATALANS ens hem de proposar fer una democràcia més lliure i més justa, igualitària i solidària, la qual cosa exigeix també igualtat d'oportunitats entre els partits i els mateixos candidats, la qual cosa exigeix a més la neutralitat

“La democràcia a la que tenim dret a aspirar és la que, com deia Sòcrates, confia els càrrecs als més capaços i atorga als ciutadans el control sobre tots ells”

dels poders públics en el període electoral.

ELS PARTITS han d'abandonar les pràctiques de manipulació de les llistes i cal que compleixin el que deia Sòcrates. L'oportunisme no pot tenir lloc a les llistes electorals ni als càrrecs polítics.

CATALUNYA HA DE SER expressió d'un poble coherent, no com passa a Espanya, on no existeix el reconeixement de les diverses formes nacionals prioritzant el gregarisme de la quimera espanyola. Tots els partits saben que amb una escassa majoria no és possible governar i fer les reformes importants i durables que una societat requereix.

CATALUNYA AVUI requereix un compromís històric que permeti una nova gestió del poder i crear a l'entorn unes condicions polítiques noves amb l'acceptació del fet nacional català, per part de tothom, amb independència de qui guanyi les eleccions.

LA POLÍTICA CATALANA ha de saber donar resposta als que neguen el pluralisme i el dret a la diversitat. El futur immediat és la democràcia sense exclusions i la col·laboració entre totes les forces que creuen en el dret de Catalunya a la seva independència.

ELS ACORDS com el diàleg exigeixen credibilitat. Però també mobilització del poble que creu en el futur de Catalunya, i també l'enquadrament polític per restaurar la democràcia i exigir a l'Estat el reconeixement institucional de la nacionalitat catalana.

PER A AQUEST NOU període ens cal entrar en el desafiament polític de reconduir la democràcia catalana per crear un model de societat justa i lliure, defensora activa de la dignitat humana i la personalitat nacional de Catalunya.

De set en set

Lluís Muntada

Reeducació

Matèria política. Enmig del silenci granfític d'intel·lectuals i mitjans de comunicació, s'ha reintroduït com si res el concepte

de reeducació dels presos polítics. En els seus recitals, Joan Manuel Serrat amaneix les transicions entre cançó i cançó amb algun comentari sarcàstic sobre el físic de Puigdemont. Inundats per notícies del coronavirus, els independentistes ja només són aquests éssers habituals que ocupen un requadre informatiu secundari amb la fotografia del moment en què surten d'una citació judicial o de la presó per gaudir d'un permís. La repressió està plenament normalitzada. A dreta i esquerra. Amb l'anunci de noves eleccions a Catalunya ha reaparegut amb força una legió d'articulistes i tertulians que analitzen la política amb tota la cura d'ometre circumstàncies vitals que condicionen la política. Parlen i escriuen d'estratègies electorals. I ho fan com si visquéssim en un marc de naturalitat democràtica on no s'ha destituït un govern legítim, on no hi ha hagut el 155 (d'ombra agegantada), ni presos polítics i exiliats, ni un judici amb sentències basades en un codi jurídic posterior al suposat delictiu, ni embargaments i imputacions que són persecució política, ni ulls buidats, ni columnes vertebrals trinxades.

No per sentimentalitzar, sinó per posar les coses al seu lloc. Cal recordar que els presos, exiliats i imputats ploreu, tenen infarts, insomni, no poden enterrar els seus morts, no poden cuidar els seus éssers estimats, s'embarassen a la presó, són amenaçats pel carrer perquè –com que Espanya és una qüestió teològica– la seva opció no ha estat ni considerada una categoria política, sinó una heretgia que ha de ser perseguida fins i tot en un nivell físic. I tot això, es vulgui o no, és matèria política. Fer com si ens trobéssim en un marc plenament democràtic és una manera de donar carta de naturalitat a l'estat d'excepció.

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

L'exvicepresident Junqueras en el moment de començar a declarar, amb la resta d'independentistes catalans, en el judici al Suprem, el febrer del 2019 ■ EFE

Junqueras insta el TC a consultar Europa pel Suprem

■ L'exvicepresident i l'exconseller Romeva denuncien "l'atac polític" de la sentència i demanen la seva llibertat ■ L'exconseller Forn també sol·licita l'empara per "l'efecte desànim" de la condemna

M. Piulachs
BARCELONA

L'exvicepresident i líder d'ERC, Oriol Junqueras, ha demanat al Tribunal Constitucional que anul·li la condemna de 13 anys de presó que li va imposar el Suprem i alhora el repta a preguntar a la justícia europea si el podien jutjar i condemnar sense que prèviament el Parlament Europeu aixequés la seva immunitat.

Així ho recull el recurs d'empara de Junqueras i de l'exconseller Raül Romeva, presentat ahir, i en el qual es demana la llibertat dels dos polítics republicans i la nul·litat de la condemna perquè es tracta d'un "atac polític" per neutralitzar l'independentisme. L'exconseller d'Interior Joaquim Forn també demana la nul·litat de la seva condemna perquè "viola de

manera directa i immediata drets fonamentals i llibertats públiques", segons el seu advocat, Xavier Melero. En l'escrit dels polítics d'ERC, els advocats Andreu van den Eynde i Roxana Staniloaie denuncien que en la causa judicial s'han vulnerat drets fonamentals dels condemnats, com ara el de reunió i manifestació, el de llibertat d'expressió d'idees polítiques, llibertat ideològica i el dret de participació i de representació política. El recurs al TC és l'últim a l'Estat espanyol per poder demanar empara a la justícia europea.

De Junqueras, el recurs ressalta que va ser el mateix Suprem qui va acceptar de plantejar (a proposta de la defensa), amb el judici en marxa i una vegada el líder d'ERC va ser elegit eurodiputat en les eleccions europees del 26 de maig

El fiscal insisteix en la reeducació dels presos polítics

La fiscalia es manté contrària a la flexibilització del règim penitenciari que les juntes de tractament de tres penals han concedit als nou presos polítics, a través de l'aplicació de l'article 100.2, i ahir va informar que ha presentat recurs als jutjats de vigilància penitenciària contra les sortides concedides al líder d'ERC, Oriol Junqueras, per anar a treballar a la Universitat de Vic, a Manresa, i contra

l'ampliació de dos dies més de sortida de l'exconsellera Dolors Bassa per cuidar la seva mare, que recentment va ser ingressada a la clínica Girona. Aquesta ampliació "emmascara" les sortides, segons el fiscal.

En un tercer recurs, el fiscal eleva a la secció 21 de l'Audiència de Barcelona l'aprovació del 100.2 al president d'Òmnium, Jordi Cuixart, validat per la titular del jutjat de

vigilància penitenciària 5 de Catalunya, a la qual retreu que no vol canviar la seva ideologia, sinó que "faci un tractament per respectar la llei". A més de les elevades penes, el fiscal reclama que tots els presos polítics siguin "reeducats" perquè respectin "la generosa Constitució". En el cas del vicepresident Junqueras insisteix que "ni ha assumit els fets delictius ni se n'ha penedit".

passat, una qüestió prejudicial al Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE) sobre l'estatut i abast de la seva eventual immunitat. La defensa entén que el Constitucional té ara "la responsabilitat i l'obligació" d'actuar com hauria d'haver fet llavors el Suprem: deixar en llibertat

Junqueras i anul·lar la sentència, perquè es va dictar abans que el TJUE resolgués.

Per la defensa dels càrrecs d'ERC, el Suprem "criminalitza la dissidència i les manifestacions públiques d'un determinat ideari". A més, recrimina al tribunal que intentés convèn-

cer els independentistes amb una condemna "desproporcionada" que les seves conviccions en defensa del dret a l'autodeterminació i la independència de Catalunya eren errònies.

Amb la mateixa duresa s'expressa la defensa de l'exconseller Forn vers la sentència del Suprem. Per

Les frases

“La causa és la criminalització generalitzada d'idees polítiques favorables a la independència”

A.V. Eynde i R. Staniloaie
ADVOCATS DE JUNQUERAS I ROMEVA

“El Tribunal Suprem no ha estat capaç de depurar els trets autoritaris del delictes de sedició”

Xavier Melero
ADVOCAT DE J.FORN

“El recurs de Sánchez afecta un dret fonamental i pot tenir conseqüències polítiques generals”

Tribunal Constitucional
RESOLUCIÓ J. SÀNCHEZ

Melero, el Suprem “no ha estat capaç de depurar els trets autoritaris del delictes de sedició” i demana al Constitucional que ho faci i apliqui el principi de legalitat. Sosté que el jutge Manuel Marchena ha creat una “sedició postmoderna, en què es penalitzen fins atípics”, als fixats pel legislador. El penalista també demana al tribunal de garanties que analitzi la interpretació del Suprem de l'Estatut d'Autonomia pel que fa a les competències de tribunals a Catalunya i les seves autoritats. Davant les elevades penes imposades als independentistes, li sol·licita que revisi la seva doctrina de l'“efecte desànim”, que va fixar el 1999 per un cas de col·laboració amb banda armada, i que provoca espantar la ciutadania d'exercir els seus drets. “Permetre un referèndum il·legal no és permetre una sedició”, clou Melero.

El sou de Sánchez

D'altra banda, el ple del TC va anunciar ahir que ha admès a tràmit el recurs d'empara presentat per Jordi Sánchez contra els acords de la mesa del Congrés dels Diputats que no autoritzaven el pagament de les percepcions econòmiques pròpies de la condició de diputat. El tribunal considera que “planteja o afecta un aspecte d'un dret fonamental” sobre el qual el Constitucional no té doctrina, i perquè “l'assumpte transcendeix el cas concret i té unes conseqüències polítiques generals”. ■